

Sygn. akt VI U 2147/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2014 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: W. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 19 czerwca 2013 r., znak: (...)

w sprawie: W. D.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu W. D. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia (...)r.

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania ubezpieczonemu W. D. od dnia 1 czerwca 2013 roku dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie przepisu art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 roku nr 153, poz. 1227).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS ubezpieczony został uznany za osobę zdolną do pracy zarobkowej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony, która wniósł o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż aktualny stan jego zdrowia nadal nie pozwala na podjęcie pracy zarobkowej.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony W. D. (wykonujący ostatnio zawód mechanika, oborowego) do dnia 31 maja 2013 roku uprawniony był do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy a w dniu 13 kwietnia 2013 roku złożył w pozwanym organie

rentowym wniosku o przyznanie prawa do renty na dalszy okres. Pozwany organ rentowy poddał go badaniu przez lekarza orzecznika ZUS i komisję lekarską ZUS, którzy w wydanych orzeczeniach nie uznali ubezpieczonego za osobę niezdolną do wykonywania zatrudnienia.

-okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania orzeczeń wydanych przez lekarza orzecznika i komisję lekarską ZUS, Sąd powołał biegłych lekarzy sądowych z zakresu następujących specjalności: okulisty i specjalisty medycyny pracy.

Biegli w wydanej opinii w dniu 19.11. 2013 roku rozpoznali u ubezpieczonego następujące schorzenia:

1. Pseudosoczewkowatość obu oczu. Odwarstwienie siatkówki oka lewego. Praktyczna ślepota oka lewego.
2. Nadciśnienie tętnicze.

W ocenie biegłych, na podstawie przeprowadzonego badania ubezpieczony

ma niewidzące oko lewe. Leczony również z powodu nadciśnienia tętniczego o wysokich wartościach RR. Stan zdrowia badanego, w ocenie biegłych, nie uległ poprawie w porównaniu z badaniem przeprowadzonym w 2011 r. Zdaniem biegłych sądowych ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy dotychczas wykonywanej od czerwca 2013 r. do 31.12.2014 r., ponieważ jest to ciężka praca fizyczna. Może wykonywać jedynie lekkie prace w warunkach pracy chronionej. Dlatego biegli nie zgodzili się z oceną stanu zdrowia ubezpieczonego dokonana przez Komisję Lekarską ZUS.

-dowód; opinia biegłych k. 15-16 akt sądowych

Po zapoznaniu się z opinią wydaną przez biegłych pozwany organ rentowy zgłosił do niej zastrzeżenia, w których wskazał, iż nie akceptuje opinii biegłych, bowiem Przewodniczący Komisji Lekarskich ZUS podnosi, że ubezpieczony jest zaadaptowany do jednoocznosci, badanie okulisty nie potwierdza istnienia schorzeń zwyrodnieniowych siatkówki oka prawego, czy zagrożenia odklejeniem. Ubezpieczony jest zdolny do pracy na poziomie kwalifikacji - z wyłączeniem pracy na wysokości. Organ rentowy wniósł o przekazanie zastrzeżeń biegłym w celu ustosunkowania się, bądź o powołanie II zespołu biegłych lekarzy sądowych.

W opinii uzupełniającej wydanej przez biegłych w dniu 7 stycznia 2014 roku, biegli w całości podtrzymali wcześniej wydane orzeczenie, nadto wskazali,

że ubezpieczony był częściowo niezdolny do pracy i do maja 2013 r. Częściowa niezdolność do pracy spowodowana była poważnym schorzeniem narządu wzroku. W 2010 r. doszło do odwarstwienia siatkówki oka lewego. Odwarstwienia siatkówki nie operowano z powodu znacznych utrudnień. Wykonano jedynie operację istniejącej zaćmy oka lewego. Biegli wskazali, że obecnie oko lewe ubezpieczonego jest niewidzące. W 2012 r. ubezpieczony był operowany z powodu zaćmy oka prawego. Biegli podnieśli, że u ubezpieczonego nadal utrzymuje się niedowidzenie tego oka spowodowane pseudosoczewkowatością obu oczu. Na dnie oka prawego stwierdzono męty w ciele szklistym i niedowidzenie równe 0,7 przy ślepych oku lewym. Zdaniem biegłych ubezpieczony jest nie w pełni zaadaptowany do jednoocznosci. W porównaniu z badaniem poprzednim stan zdrowia nie uległ poprawie. W związku z tym biegli podtrzymali dotychczasowe stanowisko iż ubezpieczony jest niezdolny do pracy w wyuczonym zawodzie ślusarz mechanik a może wykonywać jedynie lekkie prace fizyczne dostosowane do aktualnego stanu narządu wzroku.

- dowód: opinia uzupełniająca k. 39 akt sądowych

Po zapoznaniu się z opinią uzupełniającą biegłych, pozwany wniósł do niej zastrzeżenia, w których wskazał, iż orzeczenie biegłych lekarzy sądowych co do dalszej częściowej niezdolności do pracy z tytułu narządu wzroku nie jest zgodne z zasadami orzecznictwa. Badany jest jednooczny, ale ma zachowane widzenie oka prawego równe 0,7. Ponadto minął roczny okres adaptacji do jednoocznosci. W imieniu organu rentowego wniesiono o powołanie

innego lekarza biegłego sądowego specjalisty okulisty. W przypadku odmowy temu wniosкови, wniesiono o oddalenie odwołania.

Sąd uznał, że biegli w sposób dostateczny wyjaśnili stan sprawy i dlatego nie uwzględnił wniosku dowodowego zgłoszonego przez organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 3.02.2014 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd uwzględnił wydaną przez biegłych opinię wraz z opiniami uzupełniającymi i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych.

Opinia biegłych została szczegółowo uzasadniona, a ponadto wnioski w niej zawarte nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego oraz po przeprowadzeniu stosowanego badania ubezpieczonego. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnili, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Podkreślić należy, iż biegli w wydanych opiniach uzupełniających szczegółowo wyczerpująco odnieśli się do merytorycznych zarzutów organu rentowego. Sąd uznał, że kolejne zarzuty organu rentowego, powtarzające dotychczasowe zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie .

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy uznał opinię biegłych sądowych za miarodajną dla oceny stanu zdrowia ubezpieczonego.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest prawo ubezpieczonego do renty z tytułu niezdolności do pracy. Spór stron w tej kwestii należy więc rozstrzygać w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych / t.j. Dz. U. z 2009 roku nr 153 poz. 1227/, a ściślej rzecz ujmując m.in. o treść art. 57 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresie składkowym lub nieskładkowym albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Podstawą przyznania renty jest ustalenie, że osoba dochodząca tego świadczenia jest niezdolna do pracy, a więc jest częściowo lub całkowicie niezdolna do wykonywania zatrudnienia, a po przesądzeniu tej przesłanki, czy posiada ona wymagany okres zatrudnienia i czy niezdolność do pracy powstała w odpowiednim okresie.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności po przekwalifikowaniu. Częściowo niezdolną do pracy jest zgodnie z ust. 3 cytowanego przepisu osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Oceniając stopień niezdolności do pracy należy, w myśl art. 13 wymienionej ustawy, uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, możliwość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Dokonując analizy stanu zdrowia ubezpieczonego przez pryzmat wszystkich wymienionych wyżej przesłanek, Sąd doszedł do przekonania, że występujące u ubezpieczonego schorzenia stanowią podstawę orzeczenia o niezdolności do pracy na okres wskazany w opinii biegłych. Organ rentowy nie udowodnił poprawy stanu zdrowia ubezpieczonego a na zastrzeżenia organu rentowego odpowiedzieli wyczerpująco w opiniach uzupełniających stwierdzając między innymi, że ubezpieczony jest nie w pełni zaadaptowany do jednoocznosci.

Jak z powyższego wynika powód spełnia przesłanki uzasadniające przyznanie prawa do renty wymienione w art. 57 cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,

albowiem biegli lekarze sądowi w wyniku przeprowadzonego badania orzekli, iż ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy do dnia (...)

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję orzekając jak w wyroku.

SSO Ewa Milczarek